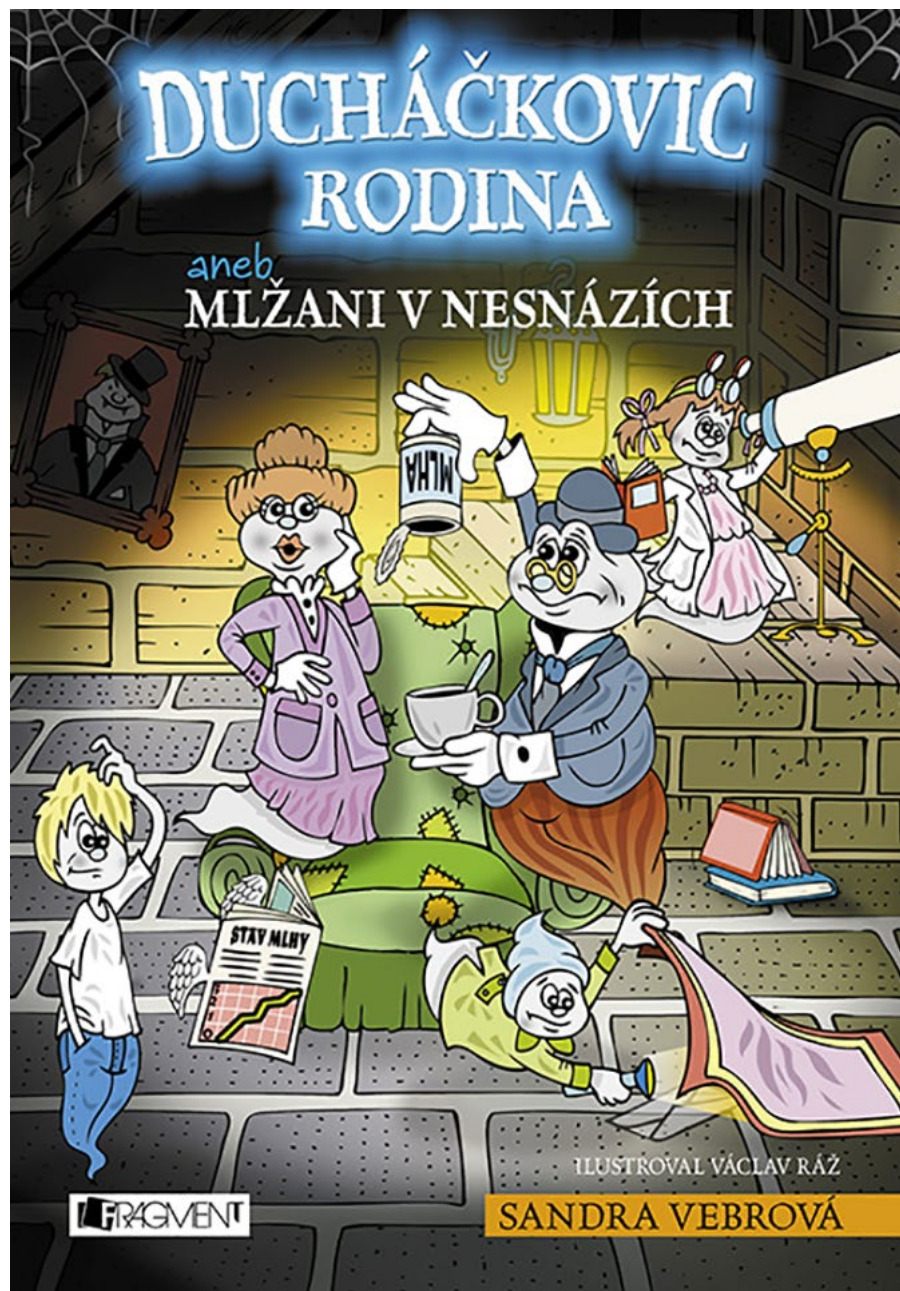

DUCHÁČKOVIC RODINA

aneb
MLŽANI V NESNÁZÍCH

ILUSTROVAL VÁCLAV RÁŽ

SANDRA VEBROVÁ

FRAGMENT

Ducháčkovíc rodina aneb Mlžani v nesnázích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sandra Vebrová
Ducháčkovíc rodina aneb Mlžani v nesnázích – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SANDRA VEBROVÁ

DUCHÁČKOVIC RODINA

aneb

MLŽANI V NESNÁZÍCH

ILUSTROVAL VÁCLAV RÁŽ

MLŽIVOJ

BLANKA

BUBI

OLÍVIE

SIMON

OBSAH

PŘÍBĚH PRVNÍ	5
PŘÍBĚH DRUHÝ	90
EPILOG	170

PŘÍSNĚ TAJNÉ

Nebylo mnoho dní, kdy by se Bubi probudil dřív než všichni ostatní duchové v domě. Když teď opatrně proploval hlavní chodbou, ze všech pokojů se ozývalo buď spokojené pochrupování, nebo se za zavřenými dveřmi převalovalo spící ticho. Bubi byl nejmladší člen celé Ducháčkovíc rodiny a stejně jako všichni obyvatelé tohoto stěhovavého sídla patřil k rodu Mlžanů, tedy k duchům, kteří se vyvinuli z průzračné mlhy. Jak stárli, a že stárli opravdu velmi pomalu, postupně houstli.

Pětiletý a vzhledem ke svému věku dost průsvitný Bubi se snažil letět chodbou co nejopatrněji, aby někoho neprobudil, což se mu dařilo až do doby, než v domě cosi zapraskalo, Bubi se ohlédl a vrazil do věšáku. Ten se překotil, srazil přitom obraz Ducháčkovíc předka, následně dopadl na skříňku, kde nešťastně vrazil do oblíbeného zrcadla paní Ducháčkové a jedné kovové misky. Vše se s pořádnou ránou a tříštěním sesypalo k zemi. Nad tím vším visel Bubi, kterému se nějak podařilo zaseknout vrškem pyžama na věšáku. Olívie a Simon vyletěli ze svého pokoje, oba rozespalí a zmatení.

„Co to bylo?“ mručel Simon, nejstarší z Ducháčkovic sourozenců. Blondaté vlasy měl rozčepýřené, takže jeho typická patka odstávala nahoru. Při poplašeném vstávání uklouzl po míči na Hop kop lop a rozplácl se na zem, proto si teď mrzutě třel dlaní naražený loket. Olívie minulou noc usnula, když prováděla jeden ze svých alchymistických pokusů, a probudila se kdoví proč s rukou nasoukanou ve skleněné baňce. Tuto baňku dostala nedávno k desátým mlžanským narozeninám a nerada by, aby se rozbila, ale zároveň nutně potřebovala dostat svou dlaň ven. Všechno teď s baňkou zápasila, třásla s rukou, máchala s ní sem a tam a přitom odpovíděla na Simonův dotaz: „Asi se nám někdo snaží zbořit chodbu.“ Pak se zamyslela. „Počkej, není dneska pondělí?“ „Je,“ přitakal Simon. Načež si vyměnili výmluvný pohled: oběma bylo jasno. „Bubi,“ řekli najednou.

V pondělí byla totiž rozvážka čerstvé ranní mlhy. Každé pondělí se proto Bubi kradl potají domem, aby ji mohl vyhlížet a ochutnat jako první. A téměř každé pondělí se mu při tom povedlo způsobit randál.

Simon a Olívie se proto otočili a odebrali se zpět do svého pokoje. Simon se ještě ve dveřích zarazil a houknul na svou sestru: „Olívie!“ Ukázal na její ruku v baňce: „Prý na to pomáhá mýdlo,“ mrknul na ni, než se vrátil spát. Za okny teprve svítalo a jedenáctiletý duší kluk tak brzkou hodinu rozhodně neuznával.

Mlžani totiž vnímali čas jinak. Svítání – tedy lidské ráno – to pro ně bylo strašidelně brzy. Zato taková druhá hodina odpolední, to už byl rozumný čas na vstávání. Tito

duchové, kteří měli v oblibě spíš pošmourné dny plné mlhy, totiž nejjasnější část dne prospali. Odpoledne se budili a v podvečer se nacházeli uprostřed svého dušího dne. Vůbec nejraději ale měli noc, ať už tmavou, obklopenou těžkými mraky, nebo vlídně prozářenou hvězdami.

Jediný dobrý důvod, proč se budit za svítání, byla ranní mlha, úžasná, čerstvá mlha s chutí prvních paprsků. A právě na takovou mlhu Bubi netrpělivě čekal. Když se konečně dostal z věšáku a nenápadně zametl střepy z rozbitého zrcadla pod skříň, vyrazil před dům. Tam chvíli lítal doprava a doleva, aby si zkrátil dlouhou chvíli, a zrovna když uvažoval, že půjde vyhlížet z antény, objevilo se v dálce v ranním oparu duší vozidlo. Byla to mlžanská motorka s připevněnými křídly, které se říkalo Mlhotryska nebo taky Klouzek, krásně totiž klouzala vzduchem. Za motorkou byl připojený velký vozík, který měl na straně výrazný tmavě modrý nápis „Ranní mlžné ptáče“. Vedle toho byl namalovaný duch v pyžamu, co drží hrnek s čerstvou ranní mlhou, který navíc příhodně zdobil obrázek ptáče. Ve vozíku lehce poskakovalo několik objemných, vzorně vyrovnaných skleněných bandasek. Ranní mlžné ptáče bylo jedinou letitou duší společností rozvážející ranní mlhu. Vpředu na sedátku motorky seděl Mlžan ve vlajícím tmavomodrém saku s velikánskými motorkářskými brýlemi na nose, pevně svíral řídítka a popískoval si nějakou píseň. Mířil přímo k Ducháčkovici domu.

Bubi se najednou rozhodl, že mu vyrazí naproti, ale vtom mu do očí zazářily paprsky ranního slunce. Stejně

jako lidé v mlze tápou a nevidí si často ani na špičku nosu, mají Mlžani značné potíže, když se kolem nich rozzáří příliš mnoho světla. Bubi rázem ztratil pojem o tom, kam vlastně letí, a zjistil to až ve chvíli, kdy se nebohému řidiči připlácl na obličej. Mlžan na motorce se lekl a zahuhlal: „Okamžitě slezte!“ Bubi se konečně vzpamatoval, vzlétl, ale právě v ten moment se řidič ohnal a srazil Bubiho za sebe. Bubi se točil ve vzdušných kotoulech a dopadl hlavou přímo do jedné z prázdných skleněných bandasek. Dovoze z Ranního mlžného ptáčete se ohlédl za sebe, Bubiho napasovaného v bandasce si nevšiml, a tak jen bodře prohodil: „Takhle mi vlízt do vejhledu... Ještěže byl tak průhlednej.“ Načež si začal opět popisovat.

Bubi měl taky našpulenou pusu, ovšem proto, že se mu při pádu přilepila zevnitř na sklo bandasky. Snažil se dostat ven, ale nešlo to. Neslyšně si vzdychnul a svěsil ramena: „Nemám rád pondělky.“

Vtom mu došla jedna nesmírně podivná a skličující věc: v bandasce nebyl ani kousíček mlhy! Byla úplně prázdná a stejně tak všechny ostatní bandasky na vozíku. V každé ležel namísto lahodné dobroty jen lístek se vzkazem. Ten v bandasce s Bubim byl adresovaný právě jeho rodičům, Mlživojovi a Blance Ducháčkovým.

Pana Mlživoje a jeho ženu Blanku probudilo až trojí zatroubení klaksonu. „Je tu ranní mlha,“ zívnuł Mlživoj. „Někdo by tam měl jít, než Bubi zas vyjít půlku bandasky.“ Hned nato oba ještě v polospánku zvedli nad hlavu ruku se zaťatou pěstí. „Na tři,“ řekla Blanka a oba třikrát máchli

rukou: „Bambule, pergamen, zobák.“ „Vyhrála jsem,“ zaskvítořila paní Blanka a nezapomněla si rýpnout: „Zase.“

Paní Ducháčková ještě ani nestačila znovu usnout, když se zezdola ozval Mlživojův hlas: „Blanko! Mohla bys sem, prosím, letět?“

„Vážně, Mlživoji, ty neumíš prohrávat. Copak musím být u všeho? Mimochodem, všiml sis toho shozeného věšáku v chodbě? A mám obavu, že se mi ztratilo zrcadlo...“ byl slyšet Blančin hlas, jak se blížila ke vchodovým dveřím. Před domem ale na chvíli ztratila řeč.

Z bandasky na ně valil oči Bubi, značně pomačkaný a s boulí, máchal rukama a pak připlácl na průhledné sklo vzkaz:

Je nám velice líto,
ale z vážných důvodů
je ranní dovážka mlhy
až do odvolání zrušena.
Přijměte naši velikou omluvu,
přejeme sychravý podzim!

„To ten den hezky začíná,“ zabručel Mlživoj.

I paní Blanka kroutila nevěřícně hlavou: „Podivné. Aby nebyla ranní mlha! To je úroveň. To se za můj duší život ještě nestalo.“

Než stačili říct víc, objevil se v dálce mlžanský poštovní posel. Mlžani většinou posílali zásilky paprskovou poštou, která jim padala komínem do krbu, poštovní poslové lítali jen s obzvlášť důležitými listy nebo prostě s balíky, které by

se do komína nevešly. To, že se tu objevil mlžanský posel, byla proto už druhá pozoruhodná a neobvyklá událost dnešního dne.

„Cože dnes lítáte tak brzy?“ podivil se Mlživoj, chtěl smeknout, ale pak si uvědomil, že má na hlavě jen rozčepýřené vlasy a je v županu.

„Máme toho dnes moc,“ odpověděl otráveně posel. „Meteorologická stanice se zbláznila, asi tam mají přebytek obálek, a tak je napadlo, že napíšíou každému druhému Mlžanovi. A protože je to prý přísně tajné, nesmí to přiletět komínem. Nechápu, co na tom je tak tajného, když to píšou kdekomu.“

Mlžanská meteorologická stanice byla moc důležitá pro všechny duchy zrozené z mlhy. Mlžani, jak známo, v průběhu roku putovali za mlhou. Stěhovali se tam, kde byla zrovna nejlepší a kde se jí rozvaloval dostatek. Přesouvali se i se stěhovavými domy, které se vždycky rozplynuly do poslední cihličky a pak se zas objevily na nové adrese. Meteorologická stanice sledovala počasí a stav mlhy v různých krajích. Ale nejen to! Vyznačovala i jednotlivé duší linky a tak vůbec dávala pozor, aby vše probíhalo hladce a jako po másle.

Pan Ducháček proto se zájmem otevřel tu tajnou zprávu.

*„Vážený pane Ducháčku,
v poslední době jsme zaznamenali podivné ubývání mlhy v některých krajích. Nejde jistě o nic vážného, ale přidělá to trochu starostí. Mlhy ubýlo v oblastech...“*

Pan Ducháček rychle přeříkal seznam oblastí, kde se mlze přestalo najednou dařit.

„Jelikož na seznamu je i oblast, kam jste se měli za pár dní stěhovat, sdělujeme vám, že bude lepší, když zatím vyčkáte a zůstanete na místě. Jakmile budeme vědět víc, dáme vám vědět. Tato nesnáz se určitě brzy vyřeší. S nikým o tom prosím nemluvejte, je to přísně tajné.“

Pan Mlživoj i paní Blanka, která mu četla přes rameno, se zakabonili. Dvě takové podivné zprávy za jedno ráno? To asi nebyla náhoda. Chvilí bylo ticho. Poštovní posel, který netušil, co se děje, jen pokrčil rameny a rozloučil se. Pak se ale ještě jednou otočil na manžele Ducháčkovy a na půl pusy řekl: „Nevím, jestli jste si všimli, ale někdo vám do té skleněné bandasky nacpal ducha.“

DUŠÍ LINKA NA SEVER

Asi půl dne se u Ducháčků nemluvalo o ničem jiném než o přísně tajné zprávě. Samozřejmě, nejdřív bylo třeba vytáhnout Bubiho z bandasky. Pak se celá rodina usadila v obývacím pokoji, popíjel se brusinkový čaj, z kterého se linula úžasně voňavá pára, a všichni dumali nad tím, co za mizením mlhy může vézet. Blanka Ducháčková si dělala starost, z čeho udělá podzimní zavařeniny a ovocné kompoty, když nebude dost mlhy na nakládání. Pan Ducháček jakožto vážený mlhantolog právě pracoval na jed-

né studii o ranní mlze a potřeboval nutně nové vzorky, a kde je teď má sehnat? Poslední ranní mlhu mu paní Blanka šoupla do koláče s jinovatkovou polevou, a to on, prosím, považuje za plýtvání. Olívie přiletěla s obrovskou hromadou vědeckých knih, nadšeně v nich listovala, zvedala nad hlavu jednu naučnou bichli za druhou a volala: „Tady se píše, že z fyzikálního hlediska...“ „Nebo tady je fakt zajímavý odstavec o vypařování a...“ Simonovi, kterému Olívie už hodnou dobu máchala jednou knihou přímo před nosem, došla trpělivost a prohlásil, že jestli ji bude muset ještě chvíli poslouchat, tak se odsud vypaří on! Olívie se zašklebila a vyplázla na bratra jazyk. Simon byl trochu mrzutý. Do kraje, kam se měli stěhovat, se vážně těšil. Už jednou tam před třemi lety přebývali a Simon si dobře pamatoval báječné opuštěné hřiště, na kterém se skvěle hrál Hop kop lop. A Simon teď mínil hodně trénovat, protože za necelé dva měsíce ho čekal velký hop-kop-lopový zápas. Teď budou trčet tady, kde je to samý kopec a Hop kop lop se dá trénovat jen na plácku za domem, a to vážně není ono.

Pan Ducháček nakonec prohlásil, že teď nic kloudného nevymyslí a bude lepší počkat na zprávy z meteorologické stanice. Prohlásil to zčásti proto, že mu právě komínem přiletěly jeho oblíbené noviny Duch v rytmu času a Mlživoj se nemohl dočkat, až se s nimi usadí do svého křesla a dá se v klidu do čtení.

Jenže klid netrval v domě Ducháčků nikdy příliš dlouho. Sotva kulatá hlava pana Mlživoje zmizela za rozevře-

nými novinami, musela zase vykouknout, protože se na celý dům rozdrnčel telefon.

„Může mít v tomhle domě duch chvíli pokoj?“ povzdychl si Mlživoj.

Blanka doletěla k telefonu a vzápětí se radostně usmála, jako by ji duch na druhém konci drátu mohl vidět. Nebyl to vlastně duch, ale duší dáma.

„To je Leopolda!“ hlásila všem Blanka.

Pan Ducháček pozvedl obočí: „Jak to vypadá s jejich domem, už se našel?“

„Teta Leopolda!“ přihnali se do haly k telefonu Simon a Olívie. Bubi by se taky rád přihnal, ale nějak se mu povedlo polít brusinkovým čajem se sirupem a narazit rovnou do novin pana Ducháčka, přilepila se na něj sportovní rubrika a marně se ji snažil ze sebe dostat. Mlživoj se tak nedozvěděl, jak dopadl duší závod v letu kolem netopýrů.

Z rozhovoru s Leopoldou Mráčkovou, Blančinou sestrou, byly slyšet jen úryvky. „Prosím tě... vážně? A pokolikáté už v tomto roce? Potřetí, to ještě není tak hrozné, běžně se vám dům ztrácel i pětkrát do roka. Pravda, máme teprve konec října. Hm... aha, no to je zvláštní...“

Simon a Olívie si dobře pamatovali, jak se jejich příbuzným ztratil dům minulý rok a oni se k nim pak nastěhovali i s bratrancem Alfonsem. To byl ještě Alfí strašně protivný a nesnesitelný. Ale pak se stalo to s těmi přízraky, ukázalo se, že Alfí je ve skutečnosti jiný, a dneska by Simon, Olívie i Bubi moc rádi dušího bratrance zase po dlouhé době viděli.

Mráčkovi se hodně přemísťovali, tedy ještě víc, než se Mlžani běžně přemísťují, a jejich dům, který za nimi pořád někde lítal, toho měl jednoho dne dost a začal cestovat sám. Bez Mráčků. Ztrácel se a objevoval na neznámých místech. Mráčkovi to nejdřív brali jako malou nepříjemnost, ale cítili se znepokojení od chvíle, kdy jim úplně cizí duchové začali posílat fotografie s jejich domem.

„Váš dům jsme potkali v Šedavém kraji!“

„Váš dům je rozhodně u moře na útesu, letěli jsme kolem...“

P.S.: Padá vám komín, asi těmi mořskými bouřkami.“

Dům Mráčků se prostě stal známý skoro v celém mlžanském světě. Akorát nebylo známo, kde se objeví příště.

„Tak jsme se rozhodli,“ zazněl v telefonu pevný Leopoldin hlas. „Přestěhovali jsme se do starého, opuštěného lidského sídla!“

„Lidského sídla!“ zvolala Blanka. To bylo u Mlžanů nevídané a hodně neobvyklé. Bydlet v domě, který dřív patřil lidem, to naposledy udělal jejich prapředek! Ale jak říkal Mlživoj Ducháček: „Leopolda byla vždycky odvážná.“

Leopolda šveholila dál: „Je to taková barabizna, ale prostorná. Je to na severu, poblíž lesů a hor, na půdě lítají netopýři, Alfí tvrdí, že si nějakého ochočí! To je ti legrace. Pavouci a pavučiny jsou celkem hezká výzdoba, ale prach mi hrozně vadí, víš, jak je špatný na pleť. To víš, duch nemůže mít všechno.“

Leopolda se na chvíli odmlčela a zdálo se, že se na druhé straně rozhlíží, jestli ji někdo neposlouchá. „A tady na severu je už spousta husté mlhy, to je taky důležité, zvláště když teď... je to přísně tajné, ale...“ Polda nepatřila k Mlžanům, kteří uměli udržet tajemství.

„... ale mizí mlha!“

„Nech mě hádat,“ odtušila Blanka. „Došel vám dopis z meteorologické stanice.“

„Ano! Vám taky?“

„Taky.“

Chvíli bylo zasmušilé ticho. „Víš, co mě napadlo?“ ozvala se náhle Polda. „Co kdybyste Simona, Olívii a Bubiho poslali k nám? Tady je mlhy! Můžou tu zůstat třeba celý říjen, Alfí bude nadšený. Je tu dost místa! Ty a Mlživoj jste samozřejmě zvaní taky, ale vím, že pořád někde lítáte.“

